

Lachowicze, m-ko, jest częścią hrabstwa Lachowickiego należącego do hr. Kossakowskich, koło 5000 mieszkańców; po pożarze z przed lat 15 znacznie zubożało. Ludność żydowska, białoruska, tatarska. Białoruska żyje z rzemiosł, przeważnie z malarstwa i roli. Żydzi z handlu i produkcji warzyw, tatarzy z warzywnictwa i wyrobu skór. Z instytucji państwowych: poczta, telegraf, kamera ziemskiego naczelnika i kancelarja włościańska. Cerkiew przerobiona ze skonfiskowanego w 7-ym dziesiątku lat ubiegłego stulecia kościoła katolickiego. Staraniem i przeważnie kosztem Józefa Reytena i pracą lachowickich mieszczan postawiono w roku 1906 kościół katolicki za miastem. Z byłego zamku pozostały tylko wały, cegłę z tego zamku administracja hrabstwa pozwoliła wybierać za małą opłatą na sprzedaż; wandalizmu tego dokonczono w 8 dziesiątku zeszłego stulecia. W Lachowiczach pochowano zwłoki Tadeusza Reytena—wedle Glogera na obecnych ogrodach—wedle miejscowej tradycji, osnutej jakoby na słowach ś. p. Stefana Reytena na rynku przy krzyżu, jaki tam ongi stał. Eksport Lachowicz stanowi mięso na potrzeby wojsk, rozlokowanych w Baranowiczach i po Poleskich kolejach, i skóry surow. Dawniej bogate miasteczko upada z

roku na rok przez emigrację kupców* do Baranowicz. W odległości 4 wiorst od Lachowicz znajduje się *Hroszówka* ś. p. Tadeusza Reytena.

Okolice Lachowicz zasiedlone były wychodźcami najróżnorodniejszych narodów jak to dowodzą nazwy wiosek, więc mamy wielką i małą Lotwę, Turki, Litewkę, Litwinczyce, Kosinowicze i t. p. we wsiach zasiedlonych przez byłych wychodźców z Małopolski, przechowały się nazwiska małopolskie, jakto kielbasa i inne, i stroje kobiet więc: spódnice granatowe, obszyte ponsową listwą, kontusz granatowy, podszyty ponsowo z takimiz wyłogami, na głowie namitka, obramowana bogato galonami. Strój ten obecnie służy jako strój do kościoła lub do cerkwi i na obrzędy rodzinne jak wesele lub chrzciny.

Lachowicze, osada przy st. kolei żel. Poleskiej, położona przy wsi Rusinowicze, obsługuje znaczną część słuckiego powiatu, a w części i sam Słuck, odległy o 70 wiorst w eksporcie miejscowych produktów: zboża, spirytusu i towarów leśnych. W imporcie: towarów kolonialnych, mąki pszennej, wapna, nawozów sztucznych, kukurydzy, siana prasowanego i oczeretu na strzechy; tamże stacja pocztowa pod nazwą Rusinowicze. O 7 wiorst na północ na placie kolejowym

przystanek kolejowy Lachowicze, odległy o 2 wiorsty od miasteczka Lachowicze.